

és la nostra república?

Abans del 14 d'abril, propagar els ideals republicans i ésser república, era ésser quelcom, era sentir-se lluitador, ja que a la vegada hom s'exposava la llibertat bo i jugant-s'hi el present i l'esdevenidor; i així freturant i vivint en continua agitació, per fi s'ha arribat a assolir el tan cobejat règim república.

Però ¿per què i per qui ha vingut la República?

Per els republicans que lluitaren per ella dia per dia? Pels que sense cap repòs, la propagaren per arreu d'Espanya? Per aquells que, amb la ploma, combatent amb impuls quotidià, introduïren el seu esperit des de la vila al llogarret, i del camp a la ciutat?

Malauradament, no!

La tenim i veiem amb tristesa, com ramats d'ambiciosos, gent arribistes que abans la defugia, avui són a dalt, conduint-la.

Veiem com fan de pilot de la República, els que en foren sempre els seus més grans enemics..., els Socialistes! aquells que col·laboraren amb totes les Dictadures, els eterns aliats del capitalisme, i que junt amb altres monàrquics renegats, són els que amb la seva política, «rabiosament patriòtica», fan que es promoguin aquesos moviments pertorbadors..., encara que ells mateixos, (i també amb això coincideixen,) tot sigui votant la confiança del govern, per tal que resolgui amb energia, que vol dir fer vessar més sang, del poble república.

En pocs mesos hem après molt.

Hem vist com molts homes, que ahir covardament negaven l'amistat al cabdill, avui s'afalaguen d'esser-ne els més fervents servidors.

I veiem com, per desprestigiar el règim, aquests mateixos homes, quema-quiavèlicament, han usurpat aquests llocs, traïen el mandat del poble, i el desafien, fent que encara subsisteixin totes les institucions, record d'un passat ignominiós, com el jesuïtisme, els Monopolis, Comitès Paritaris i tot aquell sens fi de crancs que encara tenen aclaparat el poble.

I així hem vist que un home com en Maura, un home que ahir ja va traïr els ideals monàrquics, avui flament república, junt amb el seu amic Sanjurjo, ens ha dit que la República es sosté amb el *permís* de la guàrdia civil; i davant de la certesa que això tingués, cal que ens fixem i recordem a aquells traidors i renegats d'ahir, perquè no fos que això succeït a Manresa i a Bilbao, no fos res més que un joc «rabiosament patriòtic»... perquè l'Estatut de Catalunya es retrassi, amb el bon desig de que mai més arribi.

R. XIMENIS.

La desaparició dels 30.000 més alts funcionaris del país no tindrien cap influència sobre la vida pública, mentre que la mort dels 30.000 productors més eminents constituïrien una pèrdua irreparable per al país.

SAINT-SIMON.

medalla. Ara ve l'altra.

Som ací Figueres, la catalaníssima ciutat nostrada, i heus ací que desitjosos de la demostració de totes aquestes essències, ens trobem que aquells separatistes vistos de Burgos, guaitats d'ací no són sinó uns traidors de la causa catalana.

I és que, amics, digueu-me on para el catalanisme pràctic!

Fa un parell de dies que vaig rebre una felicitació d'any nou (deu ésser la darrera...), d'un subjecte andalús, escrita en català.

Això em va fer meditar i veig que l'aristocràcia de sentiments no és pròpia precisament de qui té aquests sentiments, sinó de qui els comprèn.

He fet l'aplegament de totes les felicitacions impreses catalanes, d'ací i d'altres cases comercials de Barcelona, — papereres, calendaris, targetes — en motiu de pasqües i any nou, i, salvant raríssimes i estimables excepcions, he constatat que totes eren en castellà.

Però és que no ha passat res? Ha pujat En Macià o En Primo de Rivera?

(Com que em vaig acostumar de prendre la tramuntana no m'he tornat vermell.)

Corre una gent que per fer-los sortir de la gargamella una confessió de la seva catalanitat tenen necessitat que els piquin el cap.

Els Maures i els Burgos d'aquests dies potser hauran fet la sort que els hauran picat el cap i els haurà sortit alguna expressió de catalanitat.

(Ara ve el cantell.)

Suposant que ha estat així, vaig agafar delicadament tot el pilot de targetes, papereres i calendaris, bonic o lleig, arribats a casa, d'aquells catalans que els escrigueren en castellà, i, quietament, (excusa, amic castellà!) vaig fúmer-los tots al foc de la llar, a un foc misericordiós que ensems que tributava una representativa protesta contra aquells que ens piquen el cap, durant una estona va afavorir-me personalment amb una dolça escalforeta.

FIVALLER.

Garatge "ESPORTIU"

Reparacions i pupilatges

Lluís Canadell, Germans

PLAÇA SALMERÓN, 6 (davant l'Estació)

FIGUERES

existeix una llei...

L'última casa que manca comprar del carrer Joan Males, per tal d'eregir-hi (ço que la majoria municipal vulgui), sembla que en temps de la Dictadura havia estat taxada amb 8.000 duros i ara degut a la vinguada de la República sembla que en demanen 10.000.

Nosaltres solament volem recordar a la majoria municipal — i que ens perdonin aquests grans homes — que existeix, davant dels abusos, la llei d'expropiació. Això si algun dels consellers no hi té res a dir, i mirant els interessos del poble, que és l'únic que paga.